

136 2/98

SCI-FI

Kč 21,90

Perry Rhodan

BESTIE Z PODSVĚTÍ

9 788024 001487

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN – THOREGON

KURT MAHR

Bestie z podsvětí

Knihovnička Perry Rhodan 136 Přeložil Jaroslav Kuřák

Sedohnědá hrouda protáhla svalstvo, nafoukla tělo a pomalu plula k povrchu živné tekutiny.

„Tam nahoře se něco děje," řekla.

Od stvoření, které nemohlo vidět, protože nemělo oči, přišla odpověď:

„Ano, docela zmatek."

Hrouda naslouchala, jestli neuslyší další reakce, ale žádné nepřišly.

„Aha," pomyslela si. „Zase jednoho vynesli."

„Ano," přišla odpověď. „Vyzvedli ho, zatímco jsem spal. Slyšel jsem jeho výkřiky strachu."

„Jednoho dne se tak povede nám všem. Ale... co to tam může být?"

„Když prozkoumávám obsah svého vědomí," sděloval druhý, „pak docházím k závěru, že ve hře musejí mít prsty Pozemšťané."

„Ano, správně. Všude, kde je narušován běh věcí, jsou u toho Pozemšťané."

Jeho svalstvo povadlo. Klesl zpátky na dno nádrže. Ať to byli Pozemšťané nebo ne, on už na tom nemohl nic změnit.

Nebe namodrale žhnulo. Světlo divoce probleskávalo nad roztrhaným povrchem malé planety. Rozeklaná pohoří, hluboké propasti a rozlehlé písčité plochy vznikaly a zanikaly v ohnivém kouzlu explozí. Ron Landry fascinovaně zíral na monitory a rozčilením zapomínal dýchat.

V nákladním prostoru malé Gazely vládlo mlčení. Na postranních lavicích seděli muži a zírali ke stropu. Nebo měli zavřené oči. Všechno to proběhlo příliš rychle. Obrovitá fragmentální loď se vynořila z hlubin vesmíru a všichni na palubě lodi ANNINO okamžitě věděli - nebo si mysleli, že to vědí - že počínající bitva může skončit pouze a jen zničením dvaceti pozemských lodí. Okamžitě poslechli Rona Landryho, odešli do hangáru lodi, nasedli do jedné Gazely a odstartovali. Nyní se nacházeli na cestě k Afzotu.

O Afzotu toho moc nevěděli. Ale i to málo co o něm věděli stačilo aby litovali, že raději nezůstali na Zemi a nevykonávali nějakou nudnou práci za psacím stolem. Afzot byl velký jako Merkur a podobal se Marsu. Byl neobydlený. Horší kombinaci si nikdo neuměl představit.

Skutečnost, že dostali jasný úkol, který měli dole na Afzotu plnit, je moc neutěšovala. Ohledně „neobydlenosti“ Afzotu totiž v poslední době zavládly spory. Afzot se nacházel ve sféře akonského vlivu. Jeho centrální hvězda Frua nebyla více než dvacet světelných let daleko od Modré soustavy. Vynoření fragmentálního křížníku umožnilo velení flotily, aby nenápadně vysadilo majora Landryho na Afzot.

Gazela se momentálně pohybovala ve výšce dvaceti kilometrů nad malou planetou. Ale šance byly nadějně. Pokud na Afzotu skutečně byli nějací Akonané, pak sledovali boj mezi dvaceti pozemskými jednotkami a lodí Posbiů, a nikoliv pohyb maličkého člunu, který se uvolnil z bojiště.

Měli tedy úkol. Ron Landry a jeho druh v křesle pro kopilota - kapitán Randall. Byl s nimi však ještě někdo, a ten si nedělal vůbec žádnou hlavu: seržant Meech Hannigan.

Meech byl totiž robot.

Značnou rychlostí se diskovitý člun sunul mezi dvěma hřebeny hor. Údolí bylo asi třicet kilometrů dlouhé. Meech Hannigan provedl energetická zaměření a zjistil, že kdesi v horách se nachází velký počet energetických zdrojů i přijímačů.

Ron Landry byl spokojen. Pokud se tam někde nacházel úkryt Akonanů, dalo se předpokládat, že bude maskovaný. Vypadalo to logicky.

Nahore ve vesmíru už bitva patrně skončila. Nebe bylo klidné.

Ron přibrzdil let, když si v západní stěně všiml malého zářezu, který se ukázal být vstupem do prolákliny, jejíž dno se nacházelo v hloubce asi jednoho sta metrů pod úrovní údolí. Stěny soutěsky byly natolik daleko od sebe, že umožňovaly vlétnutí.

Ron nezaváhal ani na vteřinu. Prvním úkolem bylo najít úkryt pro Gazelu a vyhnout se tak zaměření. Ron pohlédl na Larryho, který kývl a ukázal na monitor.

„Tam vzadu to vypadá ještě líp," odpověděl na nevyslovenou otázku.

Měl pravdu. Po dvou stech metrech se stěny propasti rozevřely. Proláklina měla kónický tvar a na dně propasti byla tma jako v noci.

Ron usadil Gazelu do kouta tak, aby byla co nejvíc skryta před zvědavci, a vypnul všechny agregáty.

Muži se ani nehnuli, když ztichlo bzučení strojů. Ron je sledoval jednoho po druhém.

„Seržante Hannigane!"

Meech elegantně vstal.

„Vezměte si své přístroje, opusťte loď a pokuste se o co nej-
přesnější zaměření!"

„Ano, pane," odpověděl Meech a vykročil k výstupu, který se před ním ochotně rozevřel.

Když vyšel ven z lodi, Ron Landry se uvelebil v křesle. Na půl ucha zaslechl povzdech jednoho z mužů posádky: „Nula celá dva g, to teda není nic pro mě."

Pro Meecha tak nízká gravitace neznamenalala nice víc než to, že se tím pádem mohl rychleji pohybovat. Přístroje, které potřeboval k zaměřovací činnosti, měl zabudované v těle. Několika vysokými skoky se octl v ústí prolákliny.

Potřeboval jen pár vteřin na zjištění, že se v blízkosti nikdo nezdržuje. Prohledal stěny propasti a zjistil, že se po nich dá dobře lézt. Bez váhání se vydal na cestu a po krátkém čase se octl nahoře na úrovni údolí.

Tam si na úbočí našel jakési stanoviště a hned k němu vykročil. Cestou si prohlížel okolí a dělal si obrázek o povrchu planety, která měla co dělat, aby si udržela aspoň trochu vlastní atmosféry. Dělal si opravdový „obrázek", protože všechno co viděl ukládal do paměti a na záznam.

Poměrně ho překvapilo, že na této planetě vůbec něco roste. O vegetaci sice nemohlo být slov, ale šedivé skvrny na skalách naznačovaly, že se jedná o koberce mechu. Rozhlížel se jestli nenajde stopy po zvířeti, protože kde byl mech, mohla být i zvěř.

Ale nic nenašel.

Pokračoval v cestě. Soustředil se přitom i na ukazatele svých

zaměřovačích přístrojů a zjišťoval, že čím výše stoupá, tím silnější je příjem.

Když dospěl na pozorovatelnu, lehl si na zem a jeho šedivý oblek splýnul s okolím. Pomalu se otáčel a pečlivě zkoumal kámen po kameni, prasklinu po prasklině, ale Akonané se uměli dobře zamaskovat, pokud tu někde byli.

A byli tu. Meechovy citlivé měřicí přístroje zaznamenávaly přijímanou a vydávanou energii. Brzy dokázal téměř na metr přesně určit, odkud to přichází.

Údolí pod ním bylo úzké a hluboké. Klesající slunce už na něj nedosáhlo. Mizelo v neproniknutelné temnotě.

Meechovy přístroje upozornily na jisté místo ve východní straně údolí, asi třicet metrů nad úpatím. Toto místo se nacházelo uprostřed rozlehlé plochy šedivé skály, která téměř kolmo stoupala z údolí a tvořila jakousi jehlu, která sahala do výšky tisíce nebo i více metrů. Ovšem ani tam Meech nenalezl žádné stopy po opracování kamene. Akonané se uměli maskovat.

Uložil tento obraz do své fotografické paměti a vydal se na zpáteční cestu. Svůj úkol splnil.

Daleko od místa dění na Afzotu dostával Administrátor Sluneční říše Perry Rhodan následující zprávu:

„Akonská vláda souhlasí s konferencí o vytvoření galaktické koalice proti mimogalaktické hrozbě. Navrhuje se, aby se tato konference konala co nejdříve. Jako místo konání se navrhuje hlavní město mateřské Akonské planety.“

Administrátor potlačil ironický úsměv.

„Pánové jsou najednou ochotni vyjednávat!“

Perry Rhodan si v duchu připomínal události posledních týdnů a dní, během kterých se pořád dokola snažil přimět Akonany ke spolupráci. Mléčná dráha byla ohrožena mechanickými bytostmi s organickými myšlenkovými komponenty - a ty přicházely z hlubin mezigalaktického prostoru. Vesmírní roboti dostali jméno Posbiové a jejich technika překonávala vše, co Pozemšťané dosud znali. Museli se proti nim postavit všechny vyspělé civilizace Galaxie.

Akonané však dlouho nedokázali rozpoznat vážnost situace. Nabídky spolupráce neustále odmítali s tvrzením, že jsou „neužitečné a

málo slibné".

Pak se však objevila fragmentální loď nad Fruou. Fragmentální loď v podobě kostky o hraně dvou kilometrů, loď, která nesla mechanickou civilizaci, jež nenáviděla vše organické. Tato loď na Frue pátrala asi po surovinách, ale nejdříve ze všeho na ni svrhla několik bomb.

Přitom se na třetí planetě soustavy - Afzotu - pohnul tajný život. Zaměřovací přístroje Pozemšťanů tam zaznamenaly energetické impulsy podobné těm, které byly produkovány velkými akonskými transmitery. Akonané odtud patrně prchali. Měli jen mizivě málo vesmírných lodí a na Afzotu zřejmě nestála ani žádná silná obranná palebná stanoviště.

Perry Rhodan pak zachytil první volání o pomoc.

Oznámil, že část své flotily pošle k Afzotu a jako odpověď mu přišlo druhé volání o pomoc.

Dvacet lodí flotily vyrazilo na cestu k Afzotu. Fragmentální loď mezitím zahájila totéž, co předtím prováděla s Fruem. Mezi Akonany propukla panika. Lodě Pozemšťanů zarputile a dlouhé hodiny bojovaly s fragmentální lodí a pak ji zahnal na útěk. Byla očividně těžce poškozena, protože v hloubi vesmíru se odehrála exploze nevídané síly. Mohlo to znamenat pouze tolik, že loď Posbiů vybuchla.

Nebezpečí bylo tedy zažehnáno a Akonané se hned nato přihlásili, že souhlasí se spoluprací.

Mezi dvanácti nezasvěcenými nikoho nepřekvapilo, že se Meech Hannigan vrátil s perfektně propracovaným, detailním plánem.

Ron Landry určil dva muže jako stráž u Gazely. Dostali přísný zákaz spojového provozu. Bylo dohodnuto zakódované znamení pro případ nouze, které jako jediné smělo protrhnout spojové ticho.

O pár minut později malý člun opustilo čtrnáct mužů. Ve svých bojových oblecích měli všechno, co potřebovali k osmitýdennímu přežití v nepřátelském světě.

Skupinka dorazila k východu z prolákliny ve stejný okamžik, kdy za horizont zapadlo slunce. Nad krajinu se rázem snesla noc. Ron Landry se pomocí helmové vysílačky, která neměla delší dosah než pět metrů, zeptal Meecha:

„Vzpomenete si na svůj výstup, seržante?"

V tu chvíli proklínal instrukci plukovníka Nikeho Quinta, že nikdo nesmí znát skutečnost o Meechu Hanniganovi. Ostatní ho museli považovat za muže z masa a kostí. Přirozeně, že si jako robot pamatoval každý svůj krok při stoupání ve skále a že to dokázal dokonale přesně zopakovat i v úplné tmě. Kromě toho měli všichni infra, které jim umožňovalo vidění i v noci. Ale musel se ho zeptat.

„Ano, pane," odpověděl Meech.

„Pak tedy vystoupejte nahoru. Po zhruba třiceti metrech udělejte přestávku a posviťte dolů svým infra. Seržante Pardo, vy budete seržanta Hannigana pozorovat a osvítíte ho tak, abychom mohli všichni sledovat jeho kroky a zapamatovat si je. Rozumíte?"

Odpovědí mu bylo všeobecné mumlání. Meech se vydal na cestu. Šikovně vylézal po stěně a seržant Pardo na něj svítil.

Když Hannigan dorazil na domluvené místo, zastavil se a posvítíl si dolů. Ostatní ho následovali. Ron je pobízел.

Trvalo jim téměř hodinu, než vyšplhali až na úroveň údolí. Nikdo jim v tom však nebránil.

„Nevidím nic neobvyklého," poznamenal Hannigan.

Ron si oddechl. Předem se s Meechem dohodl, že „něco neobvyklého" znamená, že Meech energeticky zaměřil blížící se vozidlo protivníka. Takže nyní v blízkosti nebyli Akonané.

Muži vykročili ke stejnému místu, které už předtím Meech vybral za pozorovatelnu.

Vtom se na obzoru rozzářilo světlo. Skupina se zastavila. Ron Landry vydal rozkaz, aby se muži kryli. Všichni padli k zemi.

Světlo však zhaslo stejně rychle jako se rozsvítilo.

Průzkumníci mohli pokračovat. Každý si myslel své. Kdesi v blízkosti Afzotu vybuchla buď bomba, nebo vesmírná loď. Nikdo však nevěděl jestli to byla pozemská, arkonidská nebo posbiovská loď.

Schovali se na východním výběžku pohoří. Ron se společně s Meechem vydal prohledávat okolí. Meechovi pro jeho účely stačilo zbytkové světlo hvězd, aby dobře viděl. Nenašli však vůbec nic. Vrátili se k ostatním aby počkali na východ slunce, který měl přijít za pět hodin. Ron rozhodl, že potom půjdou na opačnou

stranu údolí.

Nebylo jasné, jestli najdou vstup do podzemního úkrytu Akonanů. Možná že budou muset hledat mnoho dní, to dobře věděli. Také věděli, že se vystavují poměrně značnému nebezpečí.

Ron byl ponořen do myšlenek. Kráčel temnotou za robotem. Zpozorněl teprve když se Meech zastavil a obrátil se k němu. Oba slyšeli podezřelý zvuk.

„Nic nezachycuji, pane," zašeptal robot.

Ron přikývl. Žádné myšlenkové impulsy? To by mohlo být jediné nějaké zvíře, ale... na Afzotu přece žádná nežila. Třeba to byl kámen, který se uvolnil a kutálel se po svahu dolů. Byl to takový škrábavý zvuk...

Ron se otáčel aby se pokusil zjistit směr, ze kterého to přicházelo.

Vtom těsně vedle nich dopadl kámen.

Pak další.

„Zpátky do tábora!" rozkázal Ron.

Otočili se a utíkali pryč. Za nimi se něco dělo. Slyšeli dopadat další a další kameny. Hnula se tam malá lavina.

Ron se rozhodl, že musí mít jistotu. Meech nezaměřil žádnou energii, takže v blízkosti nemohl být člun ani vozidlo. Když doběhli zpátky ke svým, Lofty zapnul svítilnu a kužel světla putoval po skalní stěně, odkud se to ozývalo.

Nikdo z přítomných nepromluvil.

Ubíhaly vteřiny, dlouho se nic nedělo, ale pak...

Do kužele světla vstoupilo něco, co očividně nebylo kámen, protože se to pohybovalo. Jako by se to leklo světla, trhlo to sebou a věc zmizela ve tmě. Lofty netrpělivě škulbl svítilnou za neznámým objektem.

A pak to spatřili. Ron měl pocit, že mu vstávají vlasy na hlavě. A někdo tiše poznamenal: „Bůh nám buď milostiv!"

Bylo to stvoření pekelné. Drželo se to na téměř kolmé skalní stěně, drželo se to svýma třiceti nebo čtyřiceti tenkýma nohama a rytmicky to oddechovalo kulatým tělem. Polokoule těla měla na hřbetě třpytivou kožešinu, ze které vyčnívaly tři oči, zírající do infra. Bestie byla neuvěřitelně veliká, až příliš velká na ty tenké, dlouhé nohy.

Ron ztratil schopnost přemýšlet jen na vteřinu. Pak, zatímco jeho muži ještě strnule zírali, vydal rozkaz:

„Pomalů se stáhněte! Seržante Hannigane, zůstaňte u mě. Lofty, ať ti lampa nezhasne! Zbraně ke střelbě připravit!“

Nespouštěl potvoru z očí. I on pomalů sáhl k boku a tasil pa-prskomet. Zkušeně jej odjistil a pozvedl ruku.

Obří pavouk se ani nehnul. Ron se podívoval, že zvíře reaguje na infrazářením, které jim umožňovalo noční vidění. V Galaxii nebylo mnoho druhů zvířat, které něco takového dokázaly.

Ozval se Lofty.

„Jsme asi třicet metrů od něj, Rone.“

„Dobře,“ odpověděl Ron. „Zůstaňte kde jste. Meechu, seber kámen a hod' ho po něm!“

Meech okamžitě poslechl, sklonil se, sebral kámen velký jako pěst, napřímil se a mrštil s ním. Kámen dopadl mezi dvě z pavoukových očí.

„Pozor!“ zvolal Lofty.

Varování bylo přebytné. Ron docela jasně viděl, jak neuvěřitelně rychle zvíře přecházelo do útočné pozice. Začalo rychleji dýchat a hrozivě se pozvedlo. Ron na něj namířil zbraní a koutkem oka zahlédl Meecha, který dělal totéž.

Několik tenkých nohou se pohnulo. Další je váhavě následovaly.

„Ještě jeden takový krok,“ řekl Meech nahlas a zřetelně, „a zahájíme palbu!“

Nohy se sunuly níž. Pavouk se pohyboval elegantně a důstojně, ale jeho záměr byl jasný. Chystal se skočit!

Ron na nic nečekal a stiskl spoušť.

Pavoukem to trhlo a zmizel jim z dohledu.

Ron chtěl zjistit co se stalo, když se mu ve sluchátkách ozval hlas. Byl to ženský hlas, byl jemný a zvědavý.

Akonsky říkal: „Divné! Náš uprchlík tady není. Ráda bych věděla, kam se schoval.“

Ron okamžitě pochopil.

„Lofty! Vypnout světlo!“ vykřikl.

„Je pryč, jak zjišťuji,“ pomyslela si šedohnědá hrouda a líně se pootočila v husté tekutině.

„Ano, správně," přišla odpověď. „Beze stopy je pryč. Z vlastní iniciativy."

„Rád bych věděl jak se to dělá," lítostivě poznamenala hrouda. „I kdybych si přál zmizet... nemohl bych si to přání splnit."

„Nejsme dokonalí," poučoval ho partner. „Jsme sice to nejdůležitější, ale k dokonalosti nám chybí celá řada orgánů."

„Stará povídačka, tu už znám. Otázkou, je jak požadovat takové orgány?"

Partner neodpovídal.

„Slyšel o tom někdo něco?" přišla další otázka.

„Myslím, že známe jenom část obsahu jeho vědomí. Totiž tu část, kterou nám sám od sebe dal. Tím existujeme. Zbytek vědomí udržuje v tajnosti."

„Proč?"

„Nevím. Možná má strach, že si sami seženeme orgány a utečeme stejně, jako to udělal Draak."

„Možná... Co je vlastně s tím rámusem nad námi? Kde jsou Pozemšťané? Asi jsem usnul..."

„Hluk náhle ustal. Po Pozemšťanech ani stopy."

„To je mi líto," odpověděla hrouda a kdyby měla ústa, vzdychla by si. „Hrozně rád bych někdy viděl Pozemšťana."

Mužský hlas odpověděl: „Dříve nebo později ho najdeme. Zatím nemáme naspěch. Draak tady venku vydrží. Je na to stvořen."

Ron pochopil. Akonský hlas hovořil s přízvukem, který znal. A kromě toho nyní už věděl o obřím pavoukovi.

Lofty dávno zhasl lampu. Pravděpodobně taky slyšel rozhovor mezi těmi dvěma a správně zareagoval. Ron si říkal, že pavouk asi zjistil, že se ti dva k němu blíží a proto se někam schoval. To, co Ron zprvu považoval za útok, byl ve skutečnosti útek.

Zavolał Meecha. Meech mu ihned odpověděl.

„Co a jak?" zeptal se Ron.

Meech odpověděl klidně a bez váhání:

„Nepříliš silný energetický zdroj. Myslím, že se jedná o malý člun. Dva kilometry nad naší úrovní, směr dvacet stupňů, asi čtrnáct kilometrů odtud."

Ron odhadoval vzdálenost. V okamžiku příjmu se člun musel nacházet za horským hřebenem nahoře nad tábořem.

„Mohli vidět naše světlo?" zeptal se.

„To je nepravděpodobné," odpověděl Meech. „Z jejich stanoviště ne."

Ron se uklidnil. Ti dva ve člunu pátrali po uprchlé potvoře a ne po rozptýleném světle slabého infra.

„Člun se vzdaluje," oznamoval Meech.

Ve stejný okamžik Meech opět uslyšel onen ženský hlas.

„To už se vracíme?" zeptala se žena.

„Ano," odpověděl muž s přízvukem. „Nemá to smysl. Draak je mazané zvíře. Může se schovávat celé týdny, když ví, že po něm jdeme. Musíme ho překvapit, jinak nemáme naději."

„To bych ráda věděla, jak to uděláte, Tatsi. Jak by mohlo nějaké zvíře vědět, že ho hledáme?"

„Ó... Draak není obyčejné zvíře. Má určité schopnosti, které normální zvířata nemají."

Tatsův hlas zněl pyšně. Po této poznámce už ti dva nepromluvili.

Tím pozornější však byl Meech.

„Letí k severu," vysvětloval, „a teď se vracejí. Očividně chtějí letět do údolí. Ano, jsou jedenáct kilometrů odtud. Výška téměř nula."

Ron zbystřil. Šance! Člun přiletěl z úkrytu Akonanů a nyní se tam zase vrací!

„Brzdí," řekl Meech. A o půl minuty později: „Jenom tři kilometry odtud na sever. Drží kurz. Určitě narazí do stěny, pokud..."

Zmlkl. Ve stejný okamžik Ron spatřil kužel světla, který se objevil na severní skalní stěně. Meech nemusel nic vysvětlovat. Člun zmizel ve skále.

„Dobře si to místo zapamatuj," řekl Ron. „Zítra tudy musíme projít."

Ron přes noc změnil plán. Nevěřil totiž, že by vstup do akonského podzemí nebyl hlídán, ale zvolil jej. Akonané tady na Afzotu mohli těžko počítat s návštěvou cizích agentů. Žili v přesvědčení, že o jejich zdejší základně nikdo v Galaxii neví.

V tom tedy nebyla potíže. Jenže pokud vstup hlídali strážníci, museli

být přemoženi a přitom se na základně nesměl nikdo nic dozvědět. Ovšem na takové planetě jako byl Afzot mohla existovat celá řada důvodů, proč najednou zmizí pár strážných. Nikoho by nenapadlo, že je přemohli agenti Pozemšťanů.

Ron přikázal zahájení akce na deset minut po západu slunce. Ale už v noci se jeho muži rozmístili v blízkosti vstupu do podzemí a následující pětihodinový den prostě prospali, aby nabrali sílu.

Den uplynul rychle, akce mohla začít.

Landryho jednotka se vydala ke vstupu. Zatím vše probíhalo bez incidentů a také se nezdálo, že by si protivník všiml přítomnosti Pozemšťanů. Klid byl natolik dokonalý, že v Ronovi probudil nedůvěru.

Půl hodiny po západu slunce skupinka dospěla k úpatí skalní stěny, ve které předchozí noc zmizel akonský člun. Muži museli vystupovat po jakési skalní stezce, která však mohla představovat past - jakmile by ji protivník uzavřel nahoře a dole. Kdo se pak nacházel na stezce, byl lapen jako kočka v pytlí.

Ron svým mužům přesto přikázal, aby začali vystupovat. Sám šel jako poslední. Celou dobu si namlouval, že si jich Akonané nemohli všimnout. Ovšem nepříjemný pocit ho opustil teprve když vylezli až na skalní rampu pod vstupem, aniž by je cestou někdo zastavil.

Meech byl přesvědčen, že jsou na místě. Zaměřoval velké množství rozptýlené energie. Znamenalo to, že skála před nimi je v některém místě podstatně tenčí než v okolí, a to pak znamenalo, že je nablízku jeskyně: vstupní brána, kterou sem vlétl člun.

Ron rozestavěl své muže a pak vyslal Meecha.

Robot vystoupal nad pravděpodobnou bránu a lehl si na skálu. Vypadalo to jako by naslouchal, ale ve skutečnosti pátral po signalizačním zařízení, otevírajícím vstup. Robot Meech Hannigan totiž dokázal otevřít jakýkoliv bezpečnostní mechanismus. Byl na to speciálně naprogramován.

Meech cítil zdrženlivou aktivitu strážního počítače vstupu. Počítač se právě chystal vyhlásit poplach. Kdosi se blížil k bráně, aniž by odvyšlal předepsané znamení.

Ale Meech rozuměl řeči vstupního počítače. Vyslal silný

příkazový impuls a nejdříve ze všeho cizí systém umlčel -dvě milióntiny vteřiny předtím, než stačil vyhlásit poplach.

Pak zkontroloval procesor otevíracího mechanismu. Hledal možnost, jak s ním komunikovat. Na dokonalou informaci potřeboval deset vteřin.

Pak oznámil Ronu Landrymu, že je hotov.

Ron přelétl své muže pohledem a vydal rozkaz, aby si připravili zbraně.

„Nepřemýšlejte jak to vypadá za vstupem. Určitě to tam vypadá zcela jinak, než si umíte představit. Mylné představy by vás mohly poplést.“

Pak Meech téměř šepem oznámil: „Hotovo. Jdeme na to!“

Vydal impuls. Cítil, jak na něj mechanismus brány ihned zareagoval. Chvilí čekal, pak se vpravo v černé skále objevila světelná čára a rozšiřovala se.

Dor-Par byl skutečně zcela nepřipraven. Svou dvouhodinovou strážní službu nastoupil s jistotou, že proběhne v klidu. Venku nebyl žádný stroj, takže žádný nemohl ani vstupovat. Počítač brány byl v pořádku, a Adnil, jeho kolega strážce, potřeboval nejvýše čtvrt hodiny, aby vozidla v hangáru překontroloval. Potom si mohli zahrát partii Annoje.

Aspoň tak nějak si to Dor-Par představoval. Když se však brána začala samovolně otevírat, pochopil, že se děje něco nečekaného.

Narazil si helmu skafandru, uzavřel ji a křikl na Adnila, který jako obvykle potřeboval drahnou chvíli, než vůbec odpověděl:

„Co je?“

„Pojď sem honem!“ hlesl Dor-Par. „Brána se otevřela. Něco není v pořádku.“

Dveře za ním se otevřely.

„Tak co?“ nechápavě se ptal Adnil.

„Pojď sem, troubo!“ ujelo Dor-Parovi. „A neptej se pořád.“

„Fajn,“ zabručel Adnil.

Dor-Par ale ustrnul, protože v tu chvíli uslyšel ve sluchátkách cizí hlas: „Zůstaňte, kde jste. Ani hnout a mlčte!“

Dor-Par chtěl nejdříve ze všeho nahlas zaječet, ale pak spatřil hlavně zbraní, které na něj mířily. Napočítal jich čtrnáct. Za výkřik by

zaplatil životem, a to se mu zdálo být velmi vysokou cenou.

„Kdo to tam s tebou mluví?" zabručel Adnil.

Dor-Par se neodvažoval ani otočit hlavu. Adnil už musel být někde nablízku.

„Co...," hlesl Adnil. „Kdo je to tam, Dor-Pare?"

Dor-Par neodpovídal. Místo něj řekl jeden z cizinců: „Totéž platí i pro vás! Mlčte a ani hnout!"

Dor-Parův rozum začal znovu pracovat. Nevěděl, co mají cizinci za lubem, ale uvědomoval si, že nemají naději na úspěch. Jejich slova byla slyšet v helmách až vzadu v hale stejně dobře jako tady.

Pozemšťané, říkal si Dor-Par. Tohle mohou být jediné Pozemšťané.

Ta myšlenka ho naplnila nevolí. Pozemšťané byli protivníci, které člověk musel brát vážně. Ze všech národů Galaxie byli nejčinnorodější a nejvíce cílevědomí. Dor-Par přemýšlel, jestli má riskovat volání o pomoc, ale než došel k rozhodnutí, vybuchlo mu cosi za zády. Ucítil palčivou bolest a strnul. Nemohl se pohnout. Zachroptěl a padl na zem. Když jeho helma udeřila o podlahu, už byl v bezvědomí.

Seržant Pardo schoval paralyzátor.

„Všichni připraveni?" zeptal se, aniž by se ohlédl.

Otázka byla zodpovězena kladně. Muži vzali omráčeného Akonana za nohy a ruce a vyhodili ho nahoru na plošinu nad vstupem, kde čekalo deset mužů. Pak se vyhoupli za nimi.

„Postarejte se, abyste před východem slunce dospěli alespoň k opačnému konci údolí," naléhal Ron Landry. „Neztrácejte ani vteřinu!"

Čtveřice se mlčky vydala i s oběma zajatci na cestu. Ron se za nimi díval, dokud nezmizeli z dohledu.

„Uzavři vstup, Meechu!" přikázal.

O pár vteřin později už neviděli hvězdné nebe.

Ron se zahleděl na halu už od vstupu. Klenutý strop, luminiscenční světla. Délka haly asi sto metrů. Ve stěnách řada kovových dveří. Myšlenka, že by se každou chvíli mohlo objevit pár Akonanů, mu byla nepříjemná. Hala neskýtala takřka žádnou možnost úkrytu.

Společně s Meechem prohledali skleněnou strážní kabinu.

Nenašli žádný záznamový přístroj. Akonané nemohli vědět, co se u brány odehrálo.

Tento objev jim zjednodušil situaci. Ron Landry a jeho lidé museli nyní překonat ještě jednu překážku - rozlehlou halu. Ron byl přesvědčen, že za těmito dveřmi najde větší možnost se schovat. Jakmile překonají halu, budou v relativním bezpečí.

Okamžitě vyrazili, propracovávali se kolem řady létajících člunů. K překonání směšné stovky metrů potřebovali čtvrt hodiny, protože za každým člunem chvíli vyčkávali.

V hale bylo ticho.

Ron přikázal Meechovi, aby otevřel některé ze dveří. Meech splnil tento úkol rychle a precizně.

Ron kývl a vstoupil do otevřeného vchodu.

Jako úder ho tam zasáhla umělá gravitace.

Modrošedý, mléčný závoj plul po vodě. Con-Ki jej pozorně, ale také trochu s nervozitou pozorovala. Skoro bych se mohla hádat, že ta věc přece nemůže mít rozum, říkala si. Závoj se zhušťoval, až se nakonec podobal hnědé hroudě koncentrátu.

Pár minut bylo ticho. Pak se mlha znovu rozplynula. V elegantních pohybech se rozprostírala ve vodě. Zároveň se vzdalovala od skleněné stěny. Con-Ki se za ní dívala, dokud jí nezmizela z očí.

Cosí si zapsala a přitom musela myslet na Kule-Tatse. Začínala se ho bát. Ta mlha uvnitř byla jeho stvořením. Základní substanci měl sice k dispozici, ale bytost dal dohromady s pomocí dalších přípravků.

Con-Ki se uvelebila v křesle a zamyšleně hleděla přes skleněnou tabuli. Bude si muset své úvahy raději nechat pro sebe, říkala si. Každý biofyzik na Sphinxu by dal deset let života, aby mohl spolupracovat s někým jako byl Kule-Tats... Ale pořád si nemohla zvyknout, že tento hubený Ara zacházel se životem a smrtí jako by to pro něj byla hra.

Ne, nebudu nevděčná a hysterická, říkala si. Stejně by si nepomohla. Afzot znamenal totéž co vyhnanství - na pět let.

Pak se Ronovi zvenčí orosila helma.

Klimatizace sice odstranila nežádoucí efekt během několika vteřin, ale tím ještě nebyla zodpovězena otázka, proč si Akonané

zřídili pod povrchem ledové planety něco jako skleník.

Lofty Patterson a Larry Randall ho následovali. Ron je varoval před náhlým gravitačním šokem. Byli tedy připraveni, ale i tak zaúpěli.

Meech byl jako obvykle jediný, kdo si nestěžoval.

„Vzduch je dýchatelný," tiše vysvětloval Lofty a pozoroval přitom svůj náramkový analyzátor. „Vlhkost vzduchu sto procent, teplota dvaadváct stupňů Celsia. Kdo si myslí, že to je něco pro něj, může si odepnout helmu."

Ron Landry to povolil. Odemkl flexibilní přilbu a přehodil si ji na záda. Nasál vlhký těžký vzduch, který znamenal snad ještě silnější šok než ta gravitace.

„Panebože, to je smrad!" ulevil si Lofty.

„Jako zkažené zelí," potvrdil Meech.

„Lofty, zapni lampu!" vyzval Ron.

Lofty okamžitě poslechl a Ron hned nato nevěřil svým očím. Larry vedle něj vzdychl: „Vypni to, Lofty! Máš opilou svítilnu!"

Ale obraz zůstal. Před nimi, ani ne třicet metrů daleko, stál vzrostlý strom. Jeho masité listy se nazelenale leskly. Za ním se objevoval další porost. Prales pod povrchem mrtvé planety...

„Takže," řekl Ron Landry. „... Kdo mi to vysvětlí, ten vyhrává bednu whisky."

Jen váhavě se vyrovnávali s existencí pralesa.

Jedno bylo zřejmé: Nevyrostl tu normálním způsobem. Chladné kamenné pouště jako Afzot by nic takového nestvořily. Otázka tedy zněla: jakému účelu tento prales sloužil?

Ron Landry a jeho muži přišli na Afzot, aby zjistili, jakou tajnou základnu tu Akonané založili a jestli jejich zdejší činnost nějakým způsobem nesouvisí s příchodem tajemných vesmírných robotů Posbiů.

Lofty už vypnul svítilnu. Ale Ron měl pořád ještě před očima masitou modrozelenou barvu listů. Jak mohlo mít listů, vyrostlé ve tmě, nějakou barvu?

Vydal rozkaz, že vyrazí kupředu. Lofty měl čas od času na okamžik rozsvítit, aby věděli kde jsou. Nevypadalo to, že by se tam někde zdržovali Akonané.

Bez větší námahy dorazili k okraji pralesa. Zemi, která byla dosud plastická, nyní pokrývala vrstva humusu. Meech ji prozkoumával. Během několika vteřin objevil třiadvacet různých druhů bakterií. O pěti z nich někdy slyšel, zbývající druhy mu byly neznámé, ale to neznamenalalo, že by musely být neznámé i pro biologii Pozemšťanů.

Samotný les byl neproniknutelný, homogenní. Za normálních okolností by použili termopaprskomety a propálili by si v něm stezku, ale tady to nešlo. Nesměli se prozradit energetickými emisemi. Nezbylo tedy než vyslat robota Hannigana.

Meech krácel jako slon. Dvanáct nezasvěcených členů jednotky valilo oči. Ronovi bylo jasné, že tajemství Meecha Hannigana už asi dlouho neudrží pod pokličkou.

Za Meechem zůstávala dostatečně široká stezka.

Muži ho následovali.

Meech směřoval neomylně do centra pralesa za podezřelými zvuky. Občas se ozývaly i v blízkosti ostatních členů jednotky a vystrašily je. Ale nikomu se zatím nic zlého nepříhodovalo.

Ron však vzpomínal. Měl hodně zkušeností z pobytu v džunglích na různých planetách. Proti nim byl tohle vysloveně mlčenlivý prales. Zvuky se ozývaly jenom občas. Soudil podle toho, že tu nenajdou žádný vyšší, vyvinutější život. Nanejvýš plazy, říkal si. V této souvislosti ho cosi napadalo, ale nechal si to nejdříve jenom pro sebe.

Dal Meechovi rozkaz, aby pokračoval v cestě.

Asi po půlhodině se robot zastavil.

„Před námi voda, pane!“

Ron zbystřil. Měl dojem, že slyší zurčení. Probudila se v něm zvědavost. Že by tu Akonané měli jezírko? Požádal Meecha, aby šel dál. Zanedlouho se zelené stěny pralesa rozestoupily a ve světle Loftyho lampy spatřili vodní hladinu. Prales nedosahoval až k vodě. Odděloval jej od ní pruh písčité pláže. Ron si jej prohlížel. Byla v něm totiž spousta stop. Takových, jako kdyby někdo za sebou vlekl pytel s pískem.

Nařídil několikahodinovou přestávku.

Poodešli a prostě se uložili na písek. Na strážci zůstal jenom Meech Hannigan. Pečlivě sřežil spánek svých druhů a pokoušel se identifikovat jednotlivé zvuky pralesa.

„Poslední dobou je nějak divný," myslela si šedohnědá hrouda.

„Jako by neměl myšlenky pod kontrolou," odpověděl neviditelný partner. „Říká se tomu nervozita."

„Rád bych věděl, čím to je. Mezi všemi, které jsem vnímal, byl vždycky jediným, kdo měl nejméně neužitečných myšlenek."

„Možná se pořád děje něco, co ho znejistí," domníval se druhý.

„To je ono. Chci vědět, co to je!"

Neobvyklý rozhovor byl přerušen. Z vnějšku se přiblížil celý proud cizích myšlenek.

„Přichází," říkali si oba a rázně přestali přemýšlet.

Ten, o kterém si to mysleli, vstoupil do místnosti, ve které se nacházeli. Opatrně, ale velice zvědavě začínali pátrat v jeho vědomí. Chtěli zjistit, co ho tolik znervózňuje. Ale jako vždy i nyní zůstal jejich Mistrem. Ani jedinou myšlenkou neprozradil, co ho mate.

Okraj stínu putoval rychle. Když přešel přes hlavu Rona Landryho a světlo mu spočinulo na víčkách, Ron Landry se probudil.

Překvapeně nadskočil. Oslnilo ho sluneční světlo. Zvedl dlaň před oči a otočil s ní. Před ním se leskla rozlehlá vodní hladina. V dáli stoupala mlha a zakrývala protějščí břeh.

Nad ním svítilo temně modré nebe. Ron potřeboval chvíli na to, aby se zorientoval.

Fajn, říkal si, když si vzpomněl, jak se sem dostali. Mají tu umělé slunce.

Rozhlížel se po svých přátelích. Meech Hannigan zmizel. Jeho stopy vedly do pralesa. Asi po něčem šel.

Larry ještě spal. Lofty byl kousek od něj a trochu se vrtěl. Ron přešel až k němu a sklonil se...

Uviděl něco jako červa, který se snažil zakousnout do Loftyho tváře. To stvořeníčko bylo vysloveně odporné, tlusté jako prst a určité žravé. Ron ho chytil za zadní část a vyškubl ho z rány. Loftymu stekl na bradu tenký čůrek krve. Dírka, kterou zvíře vyžralo, byla aspoň centimetr hluboká. Bylo divné, že Lofty nekřičel bolestí.

Ron odhodil odporné zvířátko do vody a s uspokojením sledoval, jak dopadlo na hladinu a ponořilo se. Hned nato se hladina rozvířila. Spatřil stříbřité šupiny hřbetů, pak se hladina opět zklidnila.

Pro Rona to znamenalo dvojí poznatek: zaprvé, že by nikomu nedoporučoval koupání, a zadruhé, že měl červa nejdřív pořádně

prostudovat. Protože - kdyby nic, aspoň Jo bylo podezřelé, že Lofty necítí bolest.

Lofty se mezitím probudil. Seděl v písku a popleteně se rozhlížel.

„Ach bože," sténal, „co to bylo..."

Ron ho uklidňoval a pozorně ho přitom sledoval.

„Ta jeskyně je pravděpodobně dokonalejší než jsme si mysleli," vysvětloval. „Akonané tu mají umělé slunce. Proto jsou stromy tak zelené."

Lofty vytřeštil oči.

„Kde je Meech?"

"Nevím. Někde v zadu. Pravděpodobně něco zahodil"

Lofty se pomalu uklidňoval. Zažíval a přejel si dlaní přes bradu. Když zjistil, že mu teče krev, překvapeně se na ni zahleděl:

„Co je to? Něco mě kouslo?"

Ron se ho se zájmem zeptal: „Ty vážně nic necítíš?"

Lofty zavrtěl hlavou.

„Ne, a co bych měl?"

Ron mu řekl o svém objevu. Lofty si prstem sahal do rány.

„Neuvěřitelné," oznamoval. „Vůbec nic necítím."

„Anestetický červ," poznamenal Ron.

„Cože?"

„Zvíře, které lokálně umrtví místo, které vyžírá."

Lofty na něj zíral s otevřenými ústy.

„To... to přece není možné!" protestoval.

„Zatím ne," přiznával Ron. „To znamená, že věda dodnes takové zvíře nepoznala. Ale kdo bude mít pár pytlů takových červů a vypustí je na protivníka, sežerou celou armádu, aniž by si toho vojáci všimli."

„Myslíte tedy... že někdo..."

„Ano, někdo tady ty červy chová. Akonané, abych byl přesný."

Mezitím se probral i Larry Randall.

„To by znamenalo," přidal se k debatě, „že tahle jeskyně není nic jiného než laboratoř, že?"

Ron přikývl.

„Obávám se, že tomu tak je," odpověděl.

O dvě nebo tři vteřiny později zaslechli ostrý hlas Meecha

Hannigana. „Pozor! Nebezpečí!“ křičel Meech. „Pojďte sem!“

Ron se otočil jako píchnutý tarantulí. Za ním na kraji lesa stál Meech a rozčileně mával. Pod paží svíral něco, co Ron nepoznával. Nalevo od Meecha a o kus dál v lese se nad koruny stromů zvedalo něco šedivého. Připomínalo to balón. Meech na něj ukazoval, přestože na to ze svého stanoviště nemohl vidět, a dál křičel:

„Pojďte sem! Honem!“

Ron vyskočil.

„Rychle!“ zavrčel. „Meech to myslí vážně!“

Lofty a Larry jakož i zbytek skupiny se rozběhli. Ron ještě chvíli postál. Balón se nafukoval a dál stoupal nad les. K místu, kde stál Ron, to bylo asi sto metrů. Urazil ještě asi polovinu trasy, když vtom se pod ním rozestoupil prales a objevilo se cosi neforemného, koženého. Muselo to být něco takového jako to, co viselo nad stromy. Nehýbalo se to. Jenom to rostlo, jako by to někdo nafukoval. K Ronovi se blížil nový balón. Byl natolik fascinován tím pohledem, že se zapomněl pohnout. A málem si tím podepsal ortel.

Náhle se ta věc nafoukla tak, že se Rona dotkla. Chtěl utéct, ale najednou to nešlo. Přilepil se. Pochopil, že musí jednat rychle, protože jinak by špatně skončil. Chtěl tasit paprskomet, ale povrch balónu mu chytil ruku, že s ní nemohl ani hnout.

Slyšel zvuky jakéhosi hlubokého šumu. Potil se po celém těle.

Cítil nesnesitelný zápach a se zděšením zjišťoval, že to, co považoval za pot, bylo ve skutečnosti něco docela jiného. Tekutina. Páchnoucí tekutina. Přestože se třásl hrůzou, chápal, že ho ta věc nebo to zvíře považuje za kořist. Chtělo ho to sežrat.

Možná ho to už sežralo a teď ho to trávilo.

Ve stavu mezi bezvědomím a posledními zbytky vědomí se z posledních sil pokusil vysvobodit.

Ale nedařilo se mu.

Svaly slábly.

Ron se vzdal.

Vtom nad sebou uslyšel pískavé zasyčení. Ve stejný okamžik cítil, jak tlak na jeho tělo povoluje. Mohl znovu pohnout pažemi. Dokonce nahmatal pažbu paprskometu. Vytrhl jej a zahájil palbu.

Nezajímalo ho, co způsobí. Silný energetický paprsek se zakousl do kůže neznámé bestie. Hned první výstřel do ní vypálil otvor, kterým mohl vylézt ven. Střílel bez ustání, zvíře mohlo být nekonečně velké. Když se bude pohybovat ve stejném směru, měl by se nějak prostřílet na vzduch.

Děly se nad ním podivné věci. Zvuky se měnily ze zurčení do klokotání a všechno to znělo velmi nebezpečně a rozzlobeně.

Později už nedokázal vysvětlit jak se mu mohlo podařit vylézt, protože poslední minuty se už pohyboval bezmyšlenkovitě jako stroj. Věděl jen, že se před ním náhle rozzářilo denní světlo, že po něčem sklouzl a přistál ve vlhkém písku.

Slyšel rozčilené hlasy, kdosi ho chytil za paži a táhl ho po pláži. Míjeli něco, co připomínalo splasklý balón...

Pak se před ním vynořil Lofty Patterson.

„Jste v pořádku?“

Ron pokýval hlavou.

„Sem!“ křičel Larry. „Nastartoval jsem motor!“

Motor? divil se Ron. O jakém motoru to mluví?

Vtom už se nohama nedotýkal písku. Meech ho zvedl. Ucítil jen měkký tlak polštářů do zad a někdo řekl: „Pryč odtud!“

Byl na lodi.

Měla tvar pontonu a u řízení stál Larry Randall. Ostatních si všiml, teprve když se ohlédl. „Hej... co se děje?“ zachraptěl. Lofty se na něj otočil. „Ted' na to není čas," řekl. „Přicházejí!“

Pro Con-Ki bylo těžké nedat na sobě znát nejistotu.

„Spodní trup je hotov," řekl podruhé Arasovi, který seděl zády k ní před vysokým pultem.

„Co s tím?“ dodala po chvíli.

Dlouhý hubenour se pomaličku obracel. Podíval se na dívku.

„Zaprvé je to zadní trup a ne spodní trup," vážně ji opravil, „a zadruhé jsem si myslel, že už jsme spolu všechno probrali.“

Con-Ki se zlobila.

„To vím," odvětila. „Ale nebylo by to poprvé, že měníte názor. Než začnu práci, ráda bych od vás věděla, jestli všechno zůstává při starém.“

Kule-Tats pomalu a klidně přikývl. Vypadalo to, že se soustředil na něco jiného.

„Ano," odpověděl zamyšleně. Měl neobvykle vysoký hlas, jako všichni Arasové. „Ujistěte se, že zadní trup je řádně propojen se zásobovacím přístrojem. Pak ho podrobte testům jak jsme se dohodli. Struktura je připravena, může každých deset vteřin snášet jiné prostředí. Nemá smysl tuto periodu více zkracovat. Jinak bychom nakonec získali bytost, která je schopna přežít jen v rychle se měnícím prostředí. Chceme mít bytost, která přežije všude."

To všechno už říkal nejméně pětkrát, pomyslela si Con-Ki. Něco tu asi nevyšlo. Jinak by svou argumentaci neopakoval.

„Máte nějaké problémy?" zeptala se Con-Ki. „Ne že bych se chtěla plést do vašich soukromých záležitostí, ale poslední dobou..."

Aras unaveně mávl rukou.

„Ano, mám starosti," přiznal. „Ale zatím o nich ještě nechci mluvit. Až nastane čas, dozvíte se je jako první."

Con-Ki odešla. Považovala za neobvyklé, že Kule-Tats vůbec přiznal nějaké potíže.

Ponořena do myšlenek kráčela chodbou ke své laboratoři. Cítila pýchu i odpor zároveň.

Ron měl zbraň. Nemusel tady už déle ležet a přihlížet, jak ostatní pracují za něj. Doplazil se k okraji člunu. Meech se otočil a klidným hlasem řekl:

„Musím vás upozornit, pane, že vaše tělesná konstituce není ještě..."

Ron mávl rukou.

„V pořádku, Meechu. Nemáme čas."

Rozkašlal se. Pichlavá bolest mu trápila plíce. Zvedl hlavu.

„Co je to za strašáky?" zeptal se.

Lofty chtěl odpovědět, ale Meech ho předběhl.

„Bytosti neznámé tělesné konstituce," vysvětloval. „Nejsou příbuzné se žádnými známými galaktickými druhy. Dokáží silou svalů v nitru svých těl vytvářet vakuové prostory. To jim pomáhá létat. Za normálních okolností to jsou amorfní masy velikosti pozemského prasete.

Nemají orgány. Proto také nevíme jak dokáží provádět cílené pohyby."

Ron měl na jazyku další otázky, ale Meech řekl: „Myslím, že je máme na dostřel.“

Nejbližší z balónů se vznášel za zádí člunu.

„Ještě několik poznatků ohledně techniky obrany," řekl Meech klidně, ale rychle. „Nestačí zasáhnout balón jenom jednou. Mají určitou schopnost uzavírat čerstvé rány. To je činí tolik nebezpečnými. K sestřelení balónu je potřeba sedmi nebo osmi zásahů. Musí se střílet rychle po sobě.“

Ron bezmyšlenkovitě přítakal. Pozvedl hlaveň zbraně, pečlivě zacílil a zmáčkl spoušť. Sledoval jak se paprsek zažirá do povrchu zvířete, propaluje ránu, ale ta se zase rychle uzavírá.

Zahájili společnou palbu a nešetřili ani jednoho z pronásledovatelů. Když sestřelili šestnáctého, ostatní balóny patrně pochopily marnost svého počínání a vzdalovaly se.

Ron se opřel a otřel si pot z čela.

„Spravedlivé nebe!" zaúpěl. „Tohle je tedy peklo jak má být!"

Cítil se mizerně. Padl na bok a chvíli odpočíval.

Meech vstal a rozhlížel se na všechny strany.

„Hej!" zvolal Ron. „Dlužíte mi vysvětlení! Kde jste vzali ten člun? A jak jsem se dostal z té bestie ven?"

Aniž by přerušil pátrání po okolí, Meech nevzrušeně odpovídal: „Druhá otázka je nejjednodušší, pane. Lofty Patterson, kapitán Randall a zbytek skupiny se včas dostali do bezpečí. Když jsme viděli, že to zvíře po vás jde, zahájili jsme palbu. Zvíře sice nezahynulo, ale zesláblo a vy jste se mohl prostřílet.“

Ron vzdychl: „A já si myslel, že jsem to zvládl sám. Dál! Co ten člun?"

„Našel jsem ho...," začal Meech, ale zarazil se a zvolal: „Ne-klidná voda před námi, kapitáne Randalle! Něco se k nám velice rychle přibližuje!"

Ron vstal a zahleděl se dopředu. I Larry vstával, aby měl lepší přehled.

„Nic nevidím!" vykřikl.

Ron přimhouřil oči a daleko na obzoru objevil tenkou bílou čáru. Pěna, říkal si v duchu. Velká vlna, nebo tak něco.

„Můžeme se tomu vyhnout?" zeptal se.

Meech zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Pravděpodobně se nacházíme v neklidné zóně...”

„Proboha, co jen to může být?”

Nečekal odpověď. A zatím taky žádnou nedostal. Zděšeně sledoval, jak vlna roste do takové výšky, že by se pod ni schoval celý dům.

Vtom Meech zvolal: „Jsou to zvířata! Musí být neskutečně hladová! Ženou se za těmi sestřelenými balóny!”

Con-Ki se zahleděla na hodinky a zjistila, že nastal čas na její každodenní inspekční cestu. Byla docela ráda, že může opustit laboratoř.

Klesala dolů antigravovou šachtou ke svému člunu a přemýšlela o Arasovi. V podstatě proti němu nic neměla, choval se k ní zdvořile a mile, ale byl příliš tajemný. Všichni, kdo neměli patřičnou úctu před zázrakem stvoření, pro ni byli tajemní.

Dopadla na dno šachty a vystoupila ven. Kráčela k molu. Míjela jednotlivé čluny. Mohla si vzít kterýkoliv, ale oblíbila si KTHAY. Kotvil na stejném místě, kde jej před dvaceti hodinami nechala.

Naskočila na palubu a vyplula.

Přemýšlela, proč sem vlastně Kule-Tats přišel. Celá léta tu žili a pracovali výhradně jenom akonští vědci. Vytvořili zde

největší biochemickou laboratoř Galaxie. Všichni v Galaxii si mysleli, že jsou to pouze Arasové, kdo se vyzná v tajích biochemie. O výsledcích Akonanů se nikdy nemluvalo. To bylo možná tím, že se Sphinx uzavřela před okolním vesmírem. Akonané však v podstatě za Arasy v ničem nezaostávali.

Proč tedy povolali Arase Kule-Tatse? Co na něm bylo zvláštního? Proč dostal k dispozici laboratoř a všechny její výsledky?

Con-Ki si vzpomínala, že se Kule-Tats na Afzotu objevil zhruba ve stejné době, kdy zaslechla, že se v Galaxii objevily nové bytosti z mezigalaktického prostoru. Teprve nyní ji napadalo, že by mohly existovat nějaké souvislosti.

Zbystřila.

Vypadalo to, jako by v dáli na jezeře někdo svítil. Plula a nezajímala se o kurz. Paměť palubního počítače ji bezpečně naváděla.

Napravo se z hladiny vynořil bičovitý had, zvedl horní část těla do výšky patnácti metrů a mlátil kolem sebe bezpočtem bičíkovitých paží.

Asi mu bude teplo, pomyslela si. Je na čase vsunout pár zimních dní.

Ještě na jednom místě na Afzotu kdosi intenzívně přemýšlel. Pfamatt, velitel akonské základny, sám původně vědec, si lámal hlavu, co se to u severní vpustí děje. Oba strážní, Adnil a Dor-Par, beze stopy zmizeli. O tom, že by tam došlo k boji, nemohlo být ani řeči. Kromě toho nebyl vyhlášen poplach.

Jinými slovy to celé byl oříšek. Strážní zmizeli společně se dvěma skafandry. Ale nedalo se předpokládat, že by si vyrazili na povrch planety. V takovém případě by si vzali nějaký člun.

Pfamatt pro jistotu vyhlásil na základně poplach. Cítil se trochu nejistě, protože pořádně nevěděl, kvůli čemu jej vlastně vyhlašuje. Poplach byl udržován několik hodin, pak jej zrušil a základna se vrátila do všedního dne.

Myšlenka byla velmi naléhavá.

„Myslím, že mám náznak něčeho, co souvisí s tím neklidem.“

Šedohnědá hrouda obrátila pozornost k partnerovi a zeptala se: „Něco jsem zaspal?“

„Myslím, že ano. Před chvílí jsem tady byl. Tentokrát se mu nepodařilo zastřít všechny myšlenky. Myslel na Pozemšťany.“

„Pozemšťani...,“ formulovala hrouda. „Rád bych věděl, co je to za bytosti.“

„Možná, že s nimi budeme mít práci. Myslel na ně tak rozrušeně, jako by tu měli někde nablízku snad být.“

S ohlušujícím řevem se vlna vrhla proti člunu a vymrštila jej k nebi. Ron Landry se chytil kraje člunu a zíral dolů. Všude pod sebou viděl těla tisíců zvláštních zvířat, ale většinou se podobala hadům. To všechno se velice rychle pohybovalo a hnalo před sebou obří vlnu.

Člunem to divoce házelo, ale nepřevrhli se.

Vedle Rona dopadla na sedačku hrouda neforemného masa. Rychle ji popadl a hodil zpátky do vody. Na rukou mu ulpěla lepkavá hmota. Otřel si je o šaty, aniž by se na ně podíval.

„Jsme z toho venku!“ náhle vykřikl Meech. Zatím o tom nemohlo být řeči. Moře bylo divoké a člun zběsile tančil na vlnách.

Ale zvířata už zmizela. Moře se pomalu uklidňovalo.

Ron si pomalu urovnával myšlenky. Během posledních minut se toho odehrálo příliš mnoho.

Do jaké čarodějnické kuchyně to spadli? Co Akonané zamýšleli s takovým zařízením? Byla to obří laboratoř nebo podzemní svět... Otočil se na Meecha.

„Povídej, co víš...”

„V podstatě,” odpověděl robot, „jsou tu dvě věci, o kterých ještě nevíte, pane. Dnes ráno před východem slunce byl takový klid, že jsem sledoval zvířátko, které se kutálelo džunglí. Chtěl jsem ho chytit a taky se mi to podařilo, ale zároveň jsem zjistil, že náš tábor je obklíčen zvířaty, která byla tak malá, že nevypadala nijak nebezpečně. Takže jsem se o ně nestaral a věnoval jsem se jinému plánu.

Zdálo se mi totiž, že máte pravdu se svou domněnkou, že to tady je podzemní laboratoř. Pokusná stanice. Pokud ano, musel tu někde být člun, který by akonští vědci používali. Logicky jsem ho našel v blízkosti nejkratší cesty od dveří, kterými jsme sem přišli.

V okamžiku, kdy jsem našel ten člun, se pohnula zvířátka, o kterých jsem si myslel, že jsou neškodná. Začala se nafukovat. Rostla do výšky jako balóny. To už bylo nebezpečné. Spěchal jsem zpátky k táboru, abych vás varoval...”

„Kde je to zvíře, cos ho ulovil?”

„Mám ho u sebe,” klidně opáčil Meech a sáhl do kapsy. „Je to jeden z těch nenafouknutých balónů.”

Ron vyskočil a udělal dva rychlé kroky dozadu.

„Přeskočilo ti, Meechu? Jsem rád, že jsme se těch potvor zbavili a...”

Meech se přátelsky usmál.

„Není důvodu k obavám, pane,” vysvětloval. „To zvíře jsem zabil gamazářením. Už není nebezpečné.”

Na dlani mu ležela malá šedivá hrudka, tři nebo čtyři centimetry v průměru. Ron na ni nevěřícně zíral a váhavě se přibližoval.

„Meechu, Meechu," káral robota.

Hannigan mu hrudku položil na dlaň.

Ron se lekl, protože to bylo, jako by ho něco štíplo a hrudka zároveň se zaduněním spadla na podlahu člunu.

„Promiňte mi, pane," usmíval se Meech. „Byl to jenom žert."

„Žert? Tomu ty říkáš žert?" děsil se Ron a ukazoval na šedivou hrudku. „Kolik ta věc váží?"

„Sto osmdesát dva kilogramy, pane."

Ron nevěřícně vrtěl hlavou.

„Panebože, jak je to vůbec možné?"

„Hmota je seskupena podle konvenčních fyzikálních zákonů," ochotně odpovídal Meech. „Ale mezimolekulární vazby jsou ovlivnitelné... Pravděpodobně je ovlivňuje mozek toho zvířete. Vazby mohou být podle potřeby uvolňovány... Kromě toho se tak vytvářejí vakuové prostory v těle zvířete, takže dokáže létat..."

„Moment, moment," přerušil ho Ron. „To je tedy výjimečný stav..."

„Jistě," odpovídal Meech. „Myslím, že ta bytost nepochází z naší Galaxie."

Ron zbystřil.

„Jak velkou pravděpodobnost dáváš tomuto svému tvrzení?"

„Jenom odhadem, pane," skromně poznamenal Meech. „Těžko říct. Jedno procento pravděpodobnosti říká, že každá z planet Galaxie byla alespoň jednou navštívena mimogalaktickou civilizací..."

Ron neodpovídal. Kdesi v podvědomí mu zazvonil poplašný zvon. Uzavíral se tady nějaký kruh? Nestane se právě tahle zpočátku zdánlivě nesmyslná akce na Afzotu klíčovou událostí pro rozluštění mezigalaktické hádanky? Zatím byly známy dva druhy mimogalaktických bytostí: Laurinové a Posbiové. Přitom Posbiové nebyli bytostmi v pravém slova smyslu, protože to byli roboti. Ale relativně malý počet organické substance v jejich tělech z nich dělal něco mimořádného.

Ron pochyboval, že by se Akonanům podařilo ukořistit Laurina. Na tomto úkolu si už vylámala zuby řada speciálních jednotek Pozemšťanů. Laurinové byli neviditelní, nepolapitelní. Ani Posbiové nebyli lehkou kořistí, ale když to člověk provedl šikovně, mohl nějakého dostat.

Ale co potom? přemýšlel Ron. Balónová zvířata nejsou Posbiové, to určitě ne. Skládají se však z hmoty, která nepocházela z Galaxie...

„Ještě mám jednu otázku, Meechu," pokračoval Ron. „Není možné, že by ta hmota byla stvořena uměle?"

Meech zavrtěl hlavou.

„To ne, pane. Neexistuje podle našeho vědomí laboratoř, která by dokázala vyrábět stabilní mezonické atomy - tedy atomy, které uvolňují a zpevňují vazby."

Tohle vysvětlovalo situaci. Ron Landry a jeho skupina měli nyní tedy jenom jeden úkol: zjistit, co je to za druh hmoty, ze které byla stvořena balónová zvířata, a jak ji Akonané dostali do rukou.

Ron se rozhlížel. Člun se vrátil na starý kurz.

„Země šikmo před námi, pane," hlásil Meech Hannigan. „Je to ostrov! A to není všechno. V blízkosti ostrova energetické zaměření. Je tam někde člun."

Pod teplými slunečními paprsky mohla Con-Ki sejmut ochranný horní kryt člunu. Doplnula až k ostrovu, přídí zajela do písku, vyskočila a položila se na pláž.

Chvilí odpočívala. Pak vstala, vynosila z člunu instrumenty a pustila se do práce. Byla šťastná jako vždycky, když zapomněla na Arasovu přítomnost. Pečlivě prozkoumávala okolní vodu, sledovala celou řadu reflexů, které upozorňovaly na přítomnost roje dvanáctioček. Podívala se na hodinky a spokojeně přitakala. Touhle dobou to tu mělo tak být. Zapsala si do bloku pár poznámek a pokračovala v pozorováních.

Vtom se na monitoru radaru objevilo něco neobvyklého. Něco, co tu být nemělo...

Con-Ki překvapeně vyskočila.

Venku, asi dvě stě metrů od ostrova, plul člun a velmi rychle se blížil.

Vykřikla, naskočila do lodčky a popadla paprskomet. Opásala se a přitom sledovala ten člun.

Muži v něm měli na sobě skafandry, které nikdy předtím neviděla.

„Ví o nás," zabručel Lofty Patterson. „No, ale rád bych toho na sobě měl tak málo jako ona."

Larry Randall sledoval ostrov dalekohledem. Dal Loftymu zapravdu. Mladá žena na pláži byla oblečená podle klimatu.

Měla jen šortky a jakousi blůzku. Pravděpodobně se zdaleka nepotila tak jako Lofty.

Běžela ke člunu pro zbraň.

„Myslí to vážně!" poznamenal Larry. „Chce nás zastřelit!"

Zpomalili rychlost člunu a pluli už jen setrvačností. Žena vytáhla zbraň z pouzdra, zamířila na ně a volala: „Ať jste kdo jste, dejte ruce nad hlavu a vystupte!"

Larry ji pozoroval. Ze tváře jí vyčetl zvědavost a nejistotu. Mluvila akonsky. Odpověděl jí stejnou řečí:

„Nechceme vám ublížit! Nemusíte se nás bát. A kromě toho nemůžu dát ruce nad hlavu, rozbil bych člun!"

Akonanka jeho argument patrně uznala. Pár vteřin zaváhala, a pak Larryho varovala: „Žádné podezřelé pohyby!"

Larry připlul až k pláži.

„Máme vystoupit?" zeptal se.

„Ano. Pojdte sem, ať si vás můžu prohlédnout zblízka."

Ještě pořád svírala v dlani paprskomet.

„Poslouchejte, mladá dámo," usmíval se Larry, „my nepřicházíme jako nepřátelé. Kromě toho nás máte v hrsti, tak se uklidněte. Byla by nás škoda, kdybyste zmáčkla spoušť, ne?"

„Kdo jste? Odkud přicházíte?"

Tahle otázka se dala čekat. Larryho odpověď vypadala podle toho: „Jsme Pozemšťané. A přicházíme támhle odněkud z východu."

Con-Ki se vyděsila tak, že jí paprskomet málem vypadl z ruky. Pozemšťané! Pozemšťané, kteří jako jediní ušředřili Akonu pár pořádných

lekci! Pozemšťané, nejmladší a nejčinnorodější civilizace Galaxie!

První úlek pominul a v Con-Ki se probudila zvědavost. Pro-

hlížela si mladšího z mužů. Docela se jí líbil. Ten druhý byl starý a vypadal vesele. V duchu je porovnávala s kolegy z laboratoře, ale ti ve srovnání s Pozemšťany vypadali suše a nezáživně.

„Jak jste se sem dostali?“ zeptala se a snažila se přitom mluvit přísně. „A co tady chcete?“

„Na první otázku vám odpovím později. Odpověď na druhou otázku zní: rádi bychom zjistili, co tu na Afzotu Akonané provádějí a jestli je tu něco, o čem bychom měli vědět.“

„Takže špióni?“

Larry lhostejně přitakal.

„Dalo by se to tak říct.“

„Víte, že se špióny děláme krátký proces?“

„Ne, to nevíme,“ odpověděl Larry. „Existují mezihvězdné konvence o chování ke špiónům. Jsem upřímně zvědav, jak to Akonané provedou. Mimochodem, teď když nás máte pod kontrolou, byste nám mohla prozradit, co se tady vlastně děje.“

Učinila opatrné gesto, kterým ukázala na moře.

„Všechno, co tady vidíte, je biofyzikální pokusný prostor. Sami jsme ho tu vytvořili a...“

„Jistě, ale co tu chováte?“

„Bytost, která by dokázala žít v jakémkoliv prostředí.“

Pozemšťan se zatvářil užasle.

„Inteligentní bytost?“

„Ne za každou cenu. Až ji budeme mít, můžeme usplnit její evoluční vývoj.“

Pozemšťan přikývl a hvízdal mezi zuby.

„A vaše úspěchy?“

„Jsou slibné. Zvlášť od té doby, co u nás je Kule-Tats.“

„To je kdo?“

„Araský vědec. Za pár týdnů tady docílil úspěchů, o kterých se nám zatím ani nesnilo.“

Larry opět přitakal. Nebyl nijak překvapen.

„Dobrá,“ řekl. „Myslím, že to je muž, kterého vezmeme s sebou.“

Dívku to značně překvapilo.

„Obávám se, že ti, kteří budou někam vzati, jste vy, pánové. Poletíte na Sphinx a budete mít proces.“

Pozemšťan na ni zamyšleně pohlédl.

„To ale tvrdíte vy!" zabručel. Pak vstal a dodal: „Pusťte zbraň. Konec legrace."

Con-Ki vytřeštila zrak.

„Proč?"

„Ohlédněte se!"

Pootočila se a na okraji džungle spatřila muže s paprskomety v rukou. Chtěla naskočit na člun, aby jim ujela, ale vtom ji zasáhl oslnivý blesk a klesla v bezvědomí do písku. Meech Hannigan rozhodl, že bude nejlepší, když ji omráčí paralyzačními paprsky.

Když Con-Ki znovu otevřela oči, spatřila tvář opáleného Pozemšťana těsně nad sebou. Okamžitě věděla, co se stalo. Zajali mě! říkala si v duchu. Musím vyhlásit poplach dřív, než proniknou na základnu!

„Jak se cítíte?" zeptal se hluboký hlas.

„Díky," odpověděla trucovitě. „Jako po nervovém šoku."

„Dobrá, takže to nás budete brzy moci odvést ke Kule-Tatsovi."

„Ne, to ode mne nečekejte!" vykřikla.

Blondatý Pozemšťan však nehnul brvou.

„Žádné uspěchané sliby, prosím," varoval ji. „Známe spolehlivé metody. Nepoužíváme je sice rádi, ale když nic jiného nezbyvá, tak..."

Con-Ki zavřela oči. Jistě, jsou to Pozemšťané, ti se nezastaví... Barbaři!

„Vstaňte, prosím!"

Con-Ki poslechla. Vstala a odešla s nimi k vlastnímu člunu. Zvolili si jej pro pokračování akce. Nasedli a rozjeli se. Dívka se na sebe nepřestávala zlobit, že se nechala tak snadno přelstít.

„Kolik času potřebujeme?" zeptal se jí blondák.

„Při tomhle tempu asi hodinu," odpověděla. „Ale nedělejte si marné naděje. Hned za vstupem..."

Naznačil jí, aby mlčela.

„Nebojte se o nás," radil jí. „Však my si najdeme cestu. Mímo chodem, přišel jsem, abych vám něco vyprávěl."

Con-Ki překvapeně vzhlédla.

„Díky, nepotřebuji znát vaše příběhy."

„Ale přesto si je vyslechnete," řekl a pak začal. Jeho příběh byl zajímavý a dívka naslouchala proti své vůli. Příběh byl o dvou mimogalaktických civilizacích, které pronikly do Mléčné dráhy. Muž vyprávěl, jak jsou bytosti těchto dvou druhů naprosto odlišné od všeho co je v Galaxii známo a jaké od nich hrozí nebezpečí, pokud se je spojeným silám Arkonu a Země, případně dalších mocností, nepodaří porazit.

Pak přešel na Afzot a vyprávěl o hmotě, která tvořila součást těla nových stvoření. O hmotě, která se nikde v Galaxii nevyskytuje...

„Rozumím," poznamenala dívka, když Pozemšťan skončil, „cítíte se ke své činnosti oprávněni. Velení základny je vázáno rozkazy ze Sphinxu. Myslíte si, že tady někdo pohne prstem, aby vám pomohl? Zavřou vás a co nejdříve vás pošlou na Sphinx!"

Con-Ki se zahleděla na moře. Sluneční paprsky si pohrávaly s vlnkami. Slunce za pár minut zapadne.

„Budeme sledovat svůj původní plán," řekl blondák. „Radím vám, abyste nám nekladla překážky."

Překvapení bylo vším, co šedohnědá hrouda dokázala cítit. Vtom ho zastihla myšlenka neviditelného partnera.

„Jsi tu ještě?"

„Ano," odpověděla hrouda. Byla zmatená, bojácně se choulila na dně nádrže. „Co se děje?"

„Odvážejí nás."

„Kam?"

„Jak to mám vědět? Pořád ještě myslí na Pozemšťany, ještě intenzivněji než předtím."

Hrouda se trochu uklidnila. Za těchto okolností to mohlo být docela zajímavé.

Ve stejnou dobu si Pfamatt připomínal podivné události, za kterých získal Aras Kule-Tats svolení pracovat na základně na Afzotu. Jednoho dne se prostě zjevil před Pfamattem s povolením akonské Vládnoucí Rady v ruce a se zavazadly. Přirozeně, že se na něj Pfamatt na Sphinxu přeptal, protože takové doklady šly snadno zfalšovat. Arasovo oprávnění bylo potvrzeno a ještě navíc byl Pfamatt požádán, aby vyšel Arasovi ve všem vstříc. Měl nové metody a sliboval, že původní padesátiletý akonský plán naplní za jediný rok. Kule-Tats se

tím stal prakticky velitelem základny. Pfamatt však možná i proto stále choval pochybnosti. Adnil a Dor-Par se pořád ještě neobjevili. Nikdo netušil, kam a proč zmizeli. Že by Kule-Tats vládě Akonu zalhal a nyní sem na základnu propašoval další Arase? Pronikli Arasové na základnu a zneškodnili ty dva strážné? S takovým spojencem jako byl Kule-Tats bylo něco podobného docela dobře možné.

Čím déle Pfamatt přemýšlel, tím více tomu věřil. Arasové jim záviděli jejich úspěchy. Nebylo by nijak divné, kdyby se chtěli základny zmocnit.

Pfamatt se rozhodl, že si s Kule-Tatsem promluví. Těšil se, že tam někde u něj narazí i na Con-Ki.

Ale nenašel ani krásnou dívku, ani Arase. Během uplynulých tří hodin ty dva nikdo neviděl. Místo toho byla na Arasově psacím stole nalezena písemná zpráva, kde stálo:

Na základnu pronikla jednotka Pozemšťanů. Jsou mimořádně nebezpeční. Jdu jim v ústrety a pokusím se je zneškodnit. Chovejte se klidně, ale dejte vědět posádce. Mám u sebe kódovou vysílačku. Pokusím se Pozemšťany zdržet v jižní části sektoru C. Jakmile začnu vysílat signály, přijďte mi, prosím, na pomoc. Vyrázil jsem ve spěchu, ale velitel je srozuměn.

Pfamatt o tom však nic nevěděl. Vrátil se do pracovny a našel stejnou zprávu, která mezitím dorazila do počítače.

Takže tohle bylo vysvětlení: na základnu vtrhli Pozemšťané!

Pfamatt dal okamžité vědět svým lidem. Bohužel jich měl k dispozici málo, protože většina z nich byla evakuována před útokem fragmentální lodi. Ale i tak jich muselo být dost na to, aby přemohli hrstku Pozemšťanů.

Teplota klesla během pěti minut o čtyřicet stupňů. Starost o Con-Ki, oblečenou jen v letním, dělala mužům starosti, ale dívka mávla rukou.

Člun se porouchal, protože se je před chvílí pokoušela přelstít a docílila pouze toho, že zničila kormidlo. Ke vstupu na základnu to bylo

asi dvacet kilometrů. Plavat nemělo smysl. Navíc tu byl ten náhlý pokles teploty. Con-Ki se k němu nechtěla vyjadřovat. Ron Landry byl přesvědčen, že nastane ještě větší zima. Klima podzemního moře se dalo centrálně ovlivňovat ze základny.

Když po další půlhodině nastalo minus třicet stupňů, Meech Hannigan si svlékl skafandr a dal jej dívce. Con-Ki se bránila jen chabě. Byla napůl zmrzlá.

Kolem nich vládla neproniknutelná temnota. S hvězdami se na umělém nebi nepočítalo. Ron dostal šílený nápad. Jestli to takhle půjde dál, budou moci zbývajících dvacet kilometrů urazit pěšky! Po ledě!

Jeho myšlenka našla brzy konkrétní podobu. Meech Hannigan dostal za úkol dívku nést.

Pohybovali se poměrně rychle.

Využívali led a klouzali po něm. Zdálo se, že vzdálenost dvaceti kilometrů patrně urazí do tří hodin.

Ron se v duchu ptal, co se stalo se zvířaty v moři pod ním. *Zmrzla* snad? Jak sám zjistil, žily dole nejrůznější kreatury, a za takového mrazu by zahynul každý život.

UVědomil si však, že Akonané na Afzotu vytvářejí bytost, která se přizpůsobí jakýmkoliv životním podmínkám...

Šli asi půl hodiny, když se Meech Hannigan zastavil.

„Na něco jsme zapomněli," řekl. „Člun má automatickou nouzovou vysílačku. Právě začala vysílat. Zřetelně to slyším."

Ron ztratil svou dosavadní chladnou sebevládu. Nouzové volání přiláká létající čluny. Najdou ztroskotanou loď - a pochopitelně i trosečníky.

Zůstala jediná možnost - směrem dolů.

„Meechu, sundej tu dívku!" přikázal Ron.

Meech okamžitě poslechl.

„Vezmi si od Loftyho těžký paprskomet a začni propalovat v ledu tunel."

Meech vzal do ruky paprskomet a klidně řekl: „Dovolte mi poznamenat, že tuto možnost i já považuji za jedinou schůdnou."

„To mě uklidňuje," odpověděl Ron a myslel to vážně. „Držte se kousek za Meechem. Bude tady pořádné horko."

Zbytek skupiny se shromáždil za Meechovými zády, asi pět metrů od robota. Nikdo už nemusel hlídat Con-Ki. Stála tam se svěšenými pažemi a patrně se už vzdala jakéhokoliv odporu.

Meech aktivoval paprskomet. Namířil pod sebe a začal v ledu propalovat otvor. Po minutě do něj vklouzl a zmizel ostatním z očí.

Po dvou minutách se znovu hlásil: „Jsem dvacet metrů od vás. Myslím, že můžete jít za mnou.”

Ron ho mlčky následoval.

„Jak rychle tady můžeme postupovat?” zeptal se Ron Landry Meecha Hannigana.

„Ne rychleji, než tři kilometry za hodinu,” odpověděl robot.

Ron přikývl a otočil se ke Con-Ki. Měl by na ni stovky otázek, ale dívka nevypadala nijak ochotně. Rezignovala, byla smutná... Ale jakmile položil první otázku, hned mu na ni odpověděla.

Takže se brzy dozvěděl všechno, co potřeboval. Věděl nyní, jak hluboko pod hladinou leží vstup na základnu a jak funguje otevírací mechanismus. Věděl také kudy dál a kde se na základně mohou skrýt. A když mu odpověděla na všechny otázky, řekla mu sama od sebe, že mu ty informace stejně nebudou k ničemu.

„Proč?”

„Dvě hodiny po východu slunce teplota znovu stoupne,” vysvětlovala. „Led rychle roztaje. Nemáme šanci dostat se do té doby ke vstupu na základnu.”

Automatický nouzový signál havarovaného člunu byl pochopitelně zachycen. Ale protože Pfamatt přivolal všechny své muže, aby je měl k dispozici sám, byl vyslán pouze jeden člun, aby se porozhlédl po trosečnicích.

Letoun se za hodinu vrátil a pilot vysvětlil, že sice našel člun, ale po posádce nikde ani stopy. Předpokládal, že se posádka vydala pěšky zpátky na základnu.

Pak se na to zapomnělo.

Veškerá pozornost se soustředila k sektoru C.

Vyhledy byly katastrofální, ale nikoliv beznadějně. Dalo se čekat, že venkovní teplota rychle stoupne, ale možná se dal nějaký

čas získat při tání ledu, které by nemělo probíhat zase tak rychle.

Pak tu zůstala ještě možnost vzdát se akonským úřadům. Tím by se sice zveřejnilo, že se Pozemšťané pokoušeli naprosto nediplomaticky získat informace, ale na druhou stranu by se tím zachránily lidské životy. To za to stálo, rozhodl Ron.

Mezitím pokračovali v cestě ledovou krustou umělého oceánu. Ledové masy se přitom pohybovaly. Za normálních okolností by měla být při dně voda, ale pokud nebyla, hrozilo, že led praskne, když nabyde na objemu.

A to se také stalo.

Pochodovali asi hodinu, když se ledový svět otrásl pod dunivou ranou. Larry Randall cítil, jak se žena po jeho boku zachvěla leknutím.

Meech sice ihned vysvětlil, co se stalo, ale tím neubral ledu jeho aktivitu.

Po té první ráně následovaly další a další. Ledové bloky se s ohlušujícím rámem oddělovaly a hledaly si místo. Dělo se to i v bezprostřední blízkosti tunelu. Slyšeli syčení pronikajícího vzduchu.

Po další hodině cesty najednou Meechův paprskomet narazil na prázdný prostor. Mocné ledové bloky se posunuly a jednotka Pozemšťanů stála před hlubokou propastí, na jejíž dno nedohlédla.

Situace byla vážná.

Ron nechal rozhodnutí na Meechovi. Bylo to tak lepší. Ale dokonce i dokonalý robot Hannigan vypadal bezradně.

„Co se děje, Meechu?“ tiše se zeptal Ron.

Nad hlavou měli umělé noční nebe. Možná, že tu někde křižovaly hlídkové letouny a pátraly po trosečnicích. Museli se chovat velmi opatrně.

Meech si vzal pár vteřin na rozmyšlenou.

„Nepřijímám rozptýlené energetické impulsy,“ oznamoval. „V naší blízkosti není žádný letoun.“ A žertem dodal: „Ledaže by měl benzínový motor.“

Ron zalapal po dechu a obrátil se k dívce: „Považujete za možné, že by se vzdali svých záměrů?“

„Ne,“ odpověděla Con-Ki. „Jsem přesvědčena, že pokračují v

pátrání."

Ale Meech nic nezaměřoval. Vzdušný prostor nad nimi byl volný. Ron se proto rozhodl.

„Jdeme nahoru! Meechu, vypálíš v ledu schodiště. Pokud po nás přestali pátrat, stihli bychom to na základnu!"

Meech se pohnul.

Pustil se do práce.

Když vyšli na povrch, už to tam vypadalo jinak než na počátku. Potmě, jenom ve zbytkovém světle, vypadal povrch zmrzlého moře jako na Měsíci: samá šedivá suť a bloky, jen s tím rozdílem, že tohle byl led.

Už se nemohli klouzat, ale i tak postupovali rychleji než ledovým tunelem.

Meech trval na svém, že v okolí nelétají žádné pátrací čluny. Ron se na něj spoléhal, přestože akonská dívka neustále tvrdila opak. Byla zmatená. Nic nechápala.

„Na základně se mezitím asi něco stalo," zamyšleně vysvětloval Ron. „Takže vzdali pátrání. Meech se v těchhle věcech nemýlí."

Mlčky pokračovali v cestě. Klopýtali a padali, ale robot přesto tvrdil, že postupují podstatně rychleji a že brzy budou u vchodu na základnu.

Noc už končila. Na východě se objevily červánky.

Slunce se pak vyhouplo nad horizont, tmavý, červený míč bez tepla. Ale ledová hladina se rozzářila tisícerými třpytivými odrazy světla.

Půl hodiny po východu slunce se objevilo pobřeží. Viděli svahy, pod kterými podle slov Con-Ki ležela centrální laboratoř.

Krátce poté začala stoupat vnější teplota. Museli si pospíšit. Con-Ki rapidně ztrácela síly a Meech ji musel opět vzít do náruče. Ale jakkoli se snažili, pobřeží jako by se vůbec neblížilo.

Změna teplot přišla stejně rychle jako se západem slunce. Během několika málo minut stoupla teplota z minus třiasedmdesáti na plus sedmnáct stupňů. Ledy se znovu pohnuly. Opět se ozývalo dunění a praskání. Led se taval. Ron musel v duchu obdivovat Akonany, že dokázali stvořit něco takového. Neuměl si představit, jak velké množství energie bylo zapotřebí k řízení klimatu.

Kromě obdivu k akonskému umu však zároveň vyvstaly obavy o vlastní osud. Za hodinu budou na hladině pokusného moře plout už jenom ojedinelé kry a brzy nato vůbec nic.

Znovu přidali. Ron Landry naposledy zadoufal, že se na břeh dostanou včas. Ovšem krátce nato se stalo to, co se muselo stát.

Kus ledu, po kterém běželi, zapraskal a utrl se. Najednou stáli po kotníky ve vodě.

„Dál můžeme plavat," navrhl Meech.

Ron přelétl své druhy pohledem. Neodvažoval se položit Meechovi otázku, která ho pálila na jazyku: „Jaké máme šance?" Meech by stejně nedokázal odpovědět jako organická bytost a řekl by třeba, že šedesátiprocentní. Zbývajících čtyřicet procent by znamenalo smrt. Jejich lehké skafandry nebyly stavěny na delší pobyt ve vodě. Mohli v nich sice plavat a potápět se, ale jenom po vymezenou dobu. Určitě ne čtyři kilometry daleko normálním tempem.

Poprvé během této akce Ron pocítil tíhu odpovědnosti, která na něm ležela.... Co mohli dělat? Čekat na zázrak?

Jedině na zázrak...

Vtom Rona cosi napadlo.

„Takže jste to nakonec přece jen dokázala," řekl Ron a otočil se na dívku. „Musíme kapitulovat."

Zvedla hlavu a podívala se na něj. Na čele měla vrásky a vypadala smutně.

„Je mi to líto," odpověděla. „Myslím to upřímně. Hodně jsem přemýšlela. Myslím, že děláte správnou věc. Kdybych vám tak mohla nějak pomoci..."

Ron Landry aktivoval vysílačku. Chystal se oznámit svou pozici a oznámit Akonanům, že se vzdává, když vtom Meech zvolal:

„Nemusíte vysílat, pane! Táhle se blíží první člun!"

Z hlubiny vyplul člun a rozjel se velkou rychlostí k ledové kře. Nejdříve vypadal jako torpédo, pak se ukázalo, že je to člun a že uvnitř stojí hubená postava.

Ronovi se zdálo podivné, že Akonané chtějí zajmout skupinu Pozemšťanů jenom jedním mužem, ale pak ho napadlo, že pilot o jejich existenci třeba ani neví.

Ještě zmateněji to všechno vypadalo, když dívka najednou vyskočila a vykřikla: „Ale to je přece Kule-Tats!"

Ron poznal o pár vteřin později, že měla pravdu. Hubená postava, typická pro příslušníka národa Arasů, o tom plně svědčila.

Člun elegantně připlul, zabrzdil a Aras radostně vyskočil na kru.

„Konečně jsem vás našel!" zvolal akonsky. „Vystupte, nesmíme ztrácet čas!"

Ron strnul překvapením.

„Našel?" zopakoval mechanicky. „Copak jste nás hledal?"

„Jistě!" přiznal Kule-Tats. „Mimochodem... vy mě také, že?"

„Odkud to víte?"

„O nějakém vědění nemůže být řeči," odpověděl Aras. „Tušil jsem to. Myslím, že to nebude znít nafoukaně, když sdělím, že mě asi považujete za nejzajímavějšího muže na této planetě..."

Myslím z vědeckého hlediska..."

„Aha," pořád ještě nechápavě dodal Ron. „Proč ztrácíme čas?"

Kule-Tats se usmál.

„Máte v patách Akonany... Nebo snad ne?"

„No..., moment... Ale kdo vlastně jste?"

„Já?" otočil se Kule-Tats a zahleděl se na moře. „Já jsem se vámi chtěl nechat unést na Zemi. Přesně jak jste si to přáli!"

Vlezli do člunu. Nikdo pořádně nevěděl, co se děje. Snad kromě Meecha Hannigana, ale ten mlčel. Aras řídil a Ron se posadil vedle něj.

„Budu vám vděčný," řekl Ron, když nabrali kurz na severozápad, „kdybyste mi vysvětlil, oč tu vlastně jde."

Kule-Tats se bublavě zasmál.

„Věřte mi, Pozemšťane, že si tuhle situaci vychutnávám. My Arasové nemáme moc často příležitost kochat se rozpaky Pozemšťanů. Naše národy spolu zatím moc dobře nevycházely, že? Dost ke škodě obou stran!"

Ron ho nechal mluvit. Co chtěl? Politickou debatu?

„Čistě jako vědecký pracovník," začal Aras, „se tady na Afzotu člověk vůbec nedozví o událostech, které se odehrávají v okolním vesmíru. Člověk si musí sám hledat informace... A tak vím o útoku fragmentální lodi a také vím, že ji Pozemšťané zahnali."

Dozvěděl jsem se také, že Pozemšťané a Akonané zasednou k jednacímu stolu, ale nejsem včerejší. Znáám Pozemšťany a vím, že vědí o afzotském tajemství. Říkal jsem si, že bitva v blízkosti této planety bude vhodnou příležitostí pro Pozemšťany, aby se sem nenápadně podívali.

Ale na druhou stranu pro mě nebylo snadné opustit laboratoře. Proto jsem vypustil svého oblíbeného pavouka Draaka a vyšel ven pod záminkou, že ho musím hledat.

Letěl jsem společně s Con-Ki a viděl jsem vaše infra. Mé domněnky se potvrdily. Přišli jste sem. A mým úkolem bylo navést vás na naši stopu.

Tak jsme si s kolegyní hezky popovídali. Moje helmová vysílačka pracovala na maximální výkon, museli jste nás slyšet. Pak už jste jen sledovali kurz našeho člunu a objevili jste vstup do podzemí.

První krok byl učiněn. Všechno ostatní jsem už musel nechat na vás. Ale pozoroval jsem vás. Postupovali jste velmi šikovně!

Měl jsem v úmyslu vzdát se vám, jen co byste se mi přiblížili. Ale bohužel jste si ze všech dveří vybrali zrovna ty, které vedou do pokusného prostoru, a tam jsem vás ztratil z očí. Znervózněl jsem, protože kdyby vás našli Akonané, můj plán by přišel vniveč.

Naštěstí jsem vás opět našel.

Upozornil jsem Pfamatta, že je tady jednotka Pozemšťanů, ale poslal jsem ho do sektoru C. Mimochodem... to mi něco připomíná... Moment. Omluvte mě na okamžik!"

Vytáhl z kapsy malou šedivou krabičku a zmáčkl tlačítko.

„To aktivuje kódovou vysílačku, kterou jsem schoval v sektoru C... Mimochodem, je to asi sedmdesát kilometrů daleko odtud. Můžeme být bez starosti."

Ron spokojeně přitakal. Zatím tomu rozuměl. Ale jednu otázku ještě měl:

„Proč odtud chcete zmizet?"

Kule-Tats klidně svíral řízení lodi.

„To je relativně stará historie," odpověděl zvesela. „Přišel jsem sem, abych provedl pokusy, které bylo možno provádět jen s téměř neomezenými možnostmi této základny. Získal jsem informace o utajované planetě Afzot a také povolení, že tu smím pracovat, ale bylo

to spojeno s definitivním zákazem opuštění základny... Něco jako doživotní vězení.

Začal jsem experimentovat. Možnosti jsou tu vskutku skvělé, ale..." zaváhal, „... na Akonany moc velké sousto. Žili příliš dlouho v izolaci. Vytvářeli si tu univerzální zvíře. Je to určitě velkolepý plán, ale je svým způsobem omezen. Proto jsem stvořil pár zajímavých nových bytostí, ale pak jsem se opět začal nudit.

Akonané se nezajímají o věci kolem, nezajímá je vzdálená budoucnost, ale ani problémy cizích civilizací...

Proto chci na Zemi. Pozemšťané jsou jediní, kdo dokáží rychle reagovat a tvořit. Určitě mi vyjdou vstříc a společně postavíme laboratoř, ve které uskutečním skutečně velké a důležité projekty! Koneckonců jdeme za stejnými tajemstvími!"

Ron zbystřil.

„O jakých tajemstvím to mluvíte?"

Kule-Tats se otočil a ukázal na dvě nádoby, které stály pod lavicí. Obsahovaly jasnou, velmi viskózní tekutinu. V každé plavala šedohnědá hrouda.

„O těchto tajemstvích," odpověděl Aras. „Tyhle dvě hroudy obsahují společně dvacet gramů organické látky, kterou v sobě nosí roboti Posbiové."

Šedohnědá hrouda se na chvíli přestala radovat, že konečně našla kontakt s Pozemšťany.

„Těmi dvěma hroudami má na mysli nás."

„Ano," odpověděl jeho partner.

„Asi vypadáme stejně, podle toho, co říká."

„Ano. Zní to logicky."

„Jsem rád, že mám aspoň představu, jak asi vypadáš."

„Díky, nápodobně," přišla odpověď.

O sedm hodin později se jednotka Rona Landryho se čtyřmi akonskými zajatci - dvěma strážnými, araským biofyzikem a jeho asistentkou - nacházeli na palubě vlajkové lodi pozemské flotily, která si na ně počkala několik světelných hodin od soustavy Frua.

Con-Ki a Kule-Tats byli okamžitě přivedeni k Rhodanovi a Administrátor jim kladl zvědavé otázky.

Samotný Ron Landry mezitím stál u svého šéfa plukovníka

Nikeho Quinta a dozvídal se poslední novinky.

Plešatý plukovník se usmíval.

„Kdyby chudáci Akonani věděli," smál se, „že nám stačilo upravit jednu naši starou loď do podoby krychle, vybavit ji věžičkami a poslat ji k soustavě Frua, aby shodila pár bomb na neobydlená místa, pravděpodobně by se vzdali své touhy zasednout s námi k jednacímu stolu a místo toho by nám asi vyhlásili válku."

Ron přikývl.

Ale to všechno se ještě mohlo stát...

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

Milí Pozemští přátelé,

blížíme se k závěru toho opravdu nejstručnějšího shrnutí dějů, které v seriálu o Perrym Rhodanovi vyšly. Zbývá vyličit obsah sešitů 1750-1800 - a to už snad snesete.

Jsmo v roce 1218 NGL. Země a okolní světy jsou zaplaveny bezcenným zbožím Hamamešů, které však v kupujících vyvolává závislost. Tomuto imprintovému zboží podléhá 40 miliard Galaktiků. Když jeho kouzlo vyprchá, dochází k depresím, záchvatům; objevují se i sebevraždy. Závislí vyrazí hromadně k planetě Hamamešů Hirdobaan se zásobami pokročilé pozemské techniky, aby ji vyměnili za nové zboží.

Malá galaxie Hirdobaan se dělí na osm sektorů, tzv. oktantů. Každému vládne kníže. Z povzdálí je řídí devět Maštarů, avšak celé dění v galaxii podléhá neznámé síle, která si říká Gomaš Endredde. Centrum galaxie chrání tranziční štít, který každého vetřelce přepraví na opačnou stranu. Moc v pozadí ustoupí a každý závislý obdrží jeden kus zboží bez ohledu na hodnotu, kterou nabízí k výměně. Jedná se o jakési barevné kostičky. Jejich držitelé se pak začnou ztrácet.

Když jsou vlivu kostek vystaveni i někteří Nesmrtelní, ocitají se Atlan, Reginald Bull a Ronald Tekener v centru galaxie, kam se jiným způsobem není možné dostat. Znovu se ocitají v Endreddově okrsku, v jenom ze čtrnácti „levelů“. Levelů (řekli bychom podlaží) je čtrnáct a jsou propojeny transmitery, zvanými karusely.

Dochází k oscilaci - po 13 hodinách a jedné minutě materializují na výchozích místech, avšak v bezvědomí - aby se po uplynutí téže doby znovu ocitli v Endreddově moci. Horší je osud těch, kteří byli už dříve na imprintu závislí. Ti pracují bez odpočinku jako otroci na dvanácti ze čtrnácti světů, ignorují spánek a nepřijímají ani potravu. Dá se očekávat, že dříve nebo později zahynou vysílením.

V rebelech Crypereich, pocházejících z Hamamešů, získává Rhodan první spojení, byť jsou ve svých metodách často nevybíraví. Dobytím konferenčního světa Borrengold a zajištěním osmi kupeckých knížat docílí prvního úspěchu.

I oscilující „fázoví skokani“ dosáhnou úspěchu. Atlanovi a Ichu Tolotovi se podaří překonat bezvědomí a informují Rhodana o tom, co se děje na levelech. Nato se 40 dobrovolníků vystaví vlivu kostek a

dostanou se rovněž do Endreddova okrsku, kde mohou začít jednat.

V několika operacích se fázovým skokanům podaří otevřít štít kolem galaxie a loď BÁZE může přiletět na pomoc. Galaktici zápolí s přesilou, když se objeví nečekaná pomoc - 800 lodí Bluesanů, kteří jsou vůči imprintům imunní. Jejich přilet bitvu rozhodne; Gomaš Endredde uzavírá příměří. Ukáže se, že jde o mozek robota, jehož tvůrce byl před 200 000 lety vypuzen ze sousední galaxie Queeneroch. Podaří se mu získat civilizace Hirdobaanu, ale z genetického experimentu vznikne superbytost Tréogen. Endredde uvízne v časové smyčce, odkud ho Galaktici vysvobodí. Ze

čtrnácti levelů se uvolní tzv. evoluční úrovně, přičemž jsou planety zničeny. Naštěstí se podaří zachránit alespoň ztotočené Galaktiky.

Poté se evoluční levely zformují v gigantickou kosmickou loď a zachrání Aachtor; Mocného, který vytvořil Gomaše, jehož úkolem bylo vybudovat spórovou loď, rozesívající v kosmu spory života a inteligence. Aachtor byl poražen barbarským předkem pavoukovitých Arcoanů Roachem, se kterým válčil před 200 000 lety, a nyní se mu podařilo splnit úkol. Vzápětí ale umírá - upadl do Roachovy dávno nastražené pasti. Jeho poslání se ujme Rhodanův pomocník kyberklon Voltago. Brána mezi oběma stranami vesmíru se otevírá a tisíce lodí Ayindů i lidí, dosud uzavřených v bývalé oblasti Abruse, vyražejí šířit život do dosud mrtvých končin vesmíru.

Perry Rhodan se dozvídá další tajemství Velké kosmické hádanky: před miliony let žilo v arresu sedm Mocných, kteří namísto šíření života bojovali mezi sebou. Z jejich boje vznikl antiživot, který se po dlouhém čase vyvinul v Abruse. Aachtorovým úkolem bylo zastavit Abruse dříve, než by se mu podařilo zničit dělicí vrstvu mezi oběma vesmíry.

V Hirdobaanu a Queenerochu se nyní může vyvíjet nová společnost a Perry Rhodan se vrací do Mléčné dráhy. Netuší, že tam už na Trokanu (kterým byl nahrazen zkrystalizovaný Mars) začal působit neblahý účinek kondenzovaného času...

Tím máme, milí Pozemšťané, nejnutnější školení za sebou. Teď už porozumíte dějům nového rhodanovského cyklu Thoregon, který od ledna 1998 vychází v samostatné řadě. V příštím setkání si už jen pro pořádek shrneme všechny dosavadní rhodanovské cykly, a pak se vrátíme k naší obvyklé poště.

Na setkání se těší Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily